

[Leif Hermann]

Jeg synes, det er en væsentlig tilkendegivelse, og det er en tilkendegivelse, der vel i meget høj grad ligger på linie med intentionerne i det beslutningsforslag, vi har fremsat.

Jeg vil til sidst sige tak til de partier, der støtter beslutningsforslaget i den udformning, det har fået gennem ændringsforslaget. Uanset at det måske kan se lidt ejendommeligt ud, sådan som justitsministeren har noteret sig det, med den konstruktion af partier, så er et flertal et flertal, og de motiver, folk er gået ind i dette flertal med, har jeg ingen grund til at betvivle.

Bjørn Elmquist (V):

Allerede ved førstebehandlingen af dette beslutningsforslag var jeg inde på, at vi i mit parti har ideel sympati for, at det ikke er den udøvende magt, der skal bestemme i disse sager. Men samtidig gjorde jeg også gældende, at vi intet belæg havde for og heller ikke forventede at finde noget belæg for at sige, at der i Justitsministeriet er handlet forkert eller uretfærdigt eller skævt over for ansøgningerne.

Vi har nu undervejs i udvalgsbehandlingen set en proces, hvor man er endt med et ændringsforslag nu, så det fastslås, at denne kompetence ikke skal ligge under Justitsministeriet eller anden instans inden for den udøvende magts område. Og så skulle man jo egentlig tro, at vi er glade og tilfredse.

Det er vi imidlertid ikke. Vi synes, at der er for lidt signaler fra Retsudvalget i denne ændring, for hvad skal man gribe og gøre i i Justitsministeriet? Det er meget svært at finde noget.

Skal vi lade Højesteret komme ind i billedet? Risikoen er vel, som jeg også mener vi har forment på Højesterets reaktion, at hvis det bliver Højesteret, der skal tage stilling til det, kan de ved imødekommelse af en ansøgning om en tredjeinstansbevilling risikere at skabe forventninger hos ansøgeren om en positiv stillingtagen også i ansøgerens retning, når det kommer til substansbehandlingen i Højesteret.

Det kan da også godt være, at der hermed bliver rejst nogle meget interessante diskussionsmuligheder om habilitet og inhabilitet, for hvis nu Højesteret allerede har udtalt sig i sagen én gang, hvad så når de kommer til den egentlige behandling? Lægge det ind under den særlige klageret eller en anden retlig instans? Jamen så nærmer vi os jo en situation,

hvor vi har muligheder for prøvelse i 4 instanser af sagen. Selv om vi understreger, at det kun skal være formalia, der skal diskuteres og behandles, så ender det vel alligevel med, at et af de hensyn, man skal tage stilling til, er sagens principielle karakter og muligheden for, at ansøgeren kan gå hen og få ret i sit søgsmål.

Så jeg er temmelig meget af den opfattelse, at med det ændringsforslag, der ligger her, som åbenbart vil samle flertal, pålægges det nu Justitsministeriet at løse problemet med cirkelns kvadratur.

Det bliver meget, meget svært for Justitsministeriet uden nogen som helst antydning fra Retsudvalget eller fra et flertal i Folketinget at finde frem til, hvor man nu skal lade spørgsmålet om tredjeinstansbevilling prøve.

Den dokumentation og den vurdering af svarene fra Justitsministeriet, som hr. Leif Hermann just har givet udtryk for, kan jeg ikke tilslutte mig. Jeg mener, at der er en kraftig overfortolkning, men det er jo sådan set af mindre betydning.

Det vigtigste er: Hvad skal Justitsministeriet gøre, når Folketingets flertal om et øjeblik har vedtaget dette beslutningsforslag?

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Den inhabilitetsbetragtning, som hr. Bjørn Elmquist var inde på, havde vi også oppe at vende under første behandling i forbindelse med spørgsmålet om eventuelt at henlægge kompetencen til Højesteret, at så var Højesteret inhabil.

Jeg tror, det var hr. Bjørn Elmquist selv, der var inde på, at så fik man oven i købet 4 instanser.

Men gælder præcis det samme ikke, når landsretten stadfæster en fængslingskendelse, som byretten har afsagt? Gælder præcis de samme inhabilitetsbegrundelser ikke i den situation? Det vil jeg gerne spørge hr. Bjørn Elmquist om.

Glistrup (FP):

Indlægget fra Justitsministeriet og dermed fra den konservative ordfører var jo ganske tydeligt præget af en inderlig fornærmelse over for Folketingets flertal. Og det kan i og for sig ikke undre for den, der har fulgt, hvordan udviklingen har været tilbage fra før generalpro-